

ИДЕЯТА НА БЮКЕНЪН ЗА ЗАПАДНИЯ СВЯТ

Желязко Стоянов, Анета Донева

BUCHANAN'S IDEA OF THE WESTERN WORLD

Zhelyazko Stoyanov, Aneta Doneva

Abstract: *Contemporary American historiologist Patrick Buchanan explores the problems of the place of historical knowledge in American schools, of the role of social memory in the upbringing of the younger generations. Should we wait, he wonders, "to crash into the wall of reality?" Isn't it better not to hinder people who want to regain faith in the possibility of avoiding this danger!*

Key words: *historiosophy; philosophy of history; history training; social memory*

<https://doi.org/10.46687/CAJZ1837>

Според съвременния историософ Патрик Бюкенън нито една европейска държава, с изключение на мюсюлманска Албания, не разполага с потенциал, чрез който да преживее 2050 г. Тогава Западна Европа ще загуби 128 млн. от своите днешни 728 млн. жители. Загуба, съизмерима с населението на Белгия, Холандия, Норвегия, Швеция, Дания и Германия, взети заедно. Освен това тя ще приеме в тези три десетилетия милиони африканци и мюсюлмани за нуждите на празните работни места, както и за пенсиите и социалните помощи. Следователно западноевропейците ще извършват и етническо самоубийство. Те налагат нов стил на живот върху основите на хедонизма и на лозунга за „сладък живот“. Историята се преосмисля. Старото се изхвърля, изтрива се паметта, за да отвори място за новата религия с нейната вяра в принципите на глобализма, егалитаризма, на отворените граници и на „световното правителство“. Дали по този начин не се върви към „балканизация на западноевропейското общество“?

Цивилизациите, нациите и държавите умират по различен начин. Някои загиват от меч като Константинопол през 1453 г. Други са погълнати от империи, както е при гръцките полиси, превзети от Рим, а и множеството германски княжества, погълнати от Прусия. Съвременни нации и държави се разпадат пред очите ни – примери са Югославия, Съветския съюз и Чехословакия.

Когато те прекратят своето възпроизводство, съществува опасност да ги погълнат индиферентни към тяхната култура имигранти. Според Уил Дюрант „Рим не загива от нахлуването на варварите, а от увеличаването на варварското население в границите на империята... Германците не приемат класическата култура. Множашите от тях са жители на източните провинции и също са настроени враждебно към Рим, а римляните стават жертва на радостите от живота и бездетността“.

И за съвременната западна цивилизация, смята Бюкенън, съществува подобна опасност. Първо, нейното население намалява. Второ, масова имиграция на хора с различен цвят на кожата, с различни вярвания и култури. Трето, доминиране на антизападната култура, непримирима срещу принципите на западната религия, традиции и морал. Това разделя Запада на редица „частни княжества“. Четвърто, наблюдава се разпадане на държавите и преминаване на властта от национални към световно правителство, което неизбежно ще доведе до изчезване на националните държави като обществен феномен.

Стратегията за запазване на западната култура и на западните държави изисква анализ на реалните сили. Нейни врагове превземат не само редица западни обществено-културни институции, а и немалко корпоративни центрове. А те по същество са антитеза на традицията, както глобализмът е антитеза на патриотизма. Със своята приспособимост и аморалност те нямат „корени“, а действат във всякаква система. Не се нуждаят от верността на работниците или от тяхната „привързаност“ към конкретна нация или държава.

Чрез борсовите курсове и капиталовложения като основи на съществуване редица западни държави жертват и са готови на всичко заради печалбата. „Глобалният капиталист“ и консерватор са Каин и Авел на нашето време. Петдесет и две от стоте най-успешно развиващи се съвременни икономики са транснационални корпорации, а четиридесет и осем принадлежат на съответните държави.

И поради това съвременните „битки“ са не политически, а етнически, интелектуални и духовни. Противници не са политическите партии, а другата вяра и възглед за Бог и за същността на човечеството. Изходът от тази „битка“ ще се решава не в Конгреса, а в сферата на образованието и на масмедииите. „Ще се доберем до вас чрез децата ви“, заявява поетът Алън Гинсбърг, когато приглася на „културния революционер“ Хитлер.

Неслучайно параноята на французите от стремителния ръст на германците след Версай е оправдана. Хитлеровият Вермахт превъзхожда значително съветската Червена армия технически, но 80-те милиона германци, стиснати в желязната хватка на своя фюрер, не успяват да победят 190-те милиона руснаци, стиснати от хватката на желязния Сталин.

А в съвременна Европа расте броят на старите хора, все по-високи са данъците, увеличава се възрастта за пенсиониране или се „импортира“ работна ръка. Затова е време държавата да се преориентира към децата и семейството. Гражданските права могат да се коригират, а работодателите да плащат на родителите повече, отколкото на бездетните, за да може единият родител да е вкъщи и да възпитава своите деца от тяхното раждане до завършване на училище. Това се отнася и за „непълните семейства“.

Но и работодателите трябва да ползват данъчни облекчения – време е да възродим идеята за семейния доход и работната заплата на един член на семейството да стига за издръжка на останалите. Време е бремето на корпоративното облагане на данъци да се пренесе от семейния бизнес и фермерските стопанства върху крупните компании и корпорации. Свободното общество не е способно да принуждава жените да раждат, но то може да възнагражда тези, които раждат. Защото в случая става дума за оцеляване на нацията, на европейската цивилизация и култура.

Отмирането на националните държави и формирането на световно правителство е мечта и на знаменития Кант. Когато просветителите отхвърлят църквата, те се нуждаят от замяна на обещаваното дотогава небесно видение и се опитват да го заменят с представата, че човечеството строи рай на земята. С отслабване влиянието на християнството на Запад те залагат фундамента и първия етаж на сградата на световното правителство.

Модел за подобен подход е днешният Европейски съюз. Струуб Талбът описва преди десетина години във в. „Таймс“ последните години на двадесет и

първия век. „Всички държави ще са условни..., – пише той. – Както и да се отнасят към тях гражданите, колкото и свещени да изглеждат те, на практика са временни образувания... В близките сто години националната принадлежност ще е рудимент, всички нации ще признаят един глобален авторитет. Модната фраза от средата на двадесети век „гражданин на света” ще добие към края на двадесет и първи век истинското си значение”. В тази картина МВФ и Световната банка са „първообрази на министерствата на финансите, търговията и на обединения свят”. И Романо Проди пише: „Строим нещо, което проправя път към световно господство, не търговски съюз, а политическо образувание. Дали всички съзнават, че националните държави, всяка поотделно, ще доказват правото си на съществуване в новия свят!”

Искат ли Британия, Франция, Италия, Германия, Русия и страни с богато културно наследство като Испания, Португалия, Австрия, Холандия, Гърция да запазят своята идентичност? Или са уморени от досегашната си независимост! Ще предпочетат ли те „социалната евтаназия”, диктувана от Брюксел? От изхода на посочения конфликт зависи дали ще оцелее уникалната култура на Запада или ще се превърне в мултикултурален континент. В този конфликт ще се решава дали държавите на Европа ще се превърнат в провинция на европейската свръхдържава без национална идентичност. Дали това обаче не е национално и културно самоубийство, но нужно „за благо на човечеството”.

Въпросът е „патриотизъм или глобализъм“? Национална държава или нов световен ред? „Независимост завинаги” или „световно правителство”?

Глобализацията непременно ще се натъква на Големия риф на патриотизма! Народите на Европа са подозрителни към „прекрасния нов свят”, подготвян от Брюксел. На срещата на ЕС в Ница малки европейски държави се възмушават от натиска върху техния суверенитет. Датчаните отказват да се присъединят към „еврозоната”. През март 2001 г. 77 % швейцарци са против влизането в „единна Европа”.

Според редица автори преместването на ЕС на изток неизбежно ще го доведе до крах. Защото ще е трудно от Брюксел да се управляват тридесет държави, освен ако няма власт като властта, която правителството на САЩ има над петдесетте американски щата.

П. Бюканън се опитва да отговори на въпроса „Как САЩ трябва да участва в тази нова „война”. Първо, трябва да са против асигнирането на средства за МВФ и Световната банка. Защото те предоставят милиарди свои долари и то при условия, за които повечето банкери ще отидат в затвора. А МВФ разполага с най-мощния лост за влияние върху кредитираните държави и да ги подчинява на световния елит. Този лост обаче трябва да се отстрани!

Второ, не трябва да се ратифицира „Протоколът от Киото”. Нещо повече – трябва да е против всеки опит на ООН да си присвои функциите на национално правителство и по-специално на плановете за въвеждане на специален „данък ООН” и за организиране на собствена армия.

Трето, главната цел на САЩ трябва да е да се върне към двустранните търговски договори, ратифицирани и от техните търговски партньори, а също да изпразни от съдържание и прословутия „Международен съд”, в който има само един глас, а Европа разполага с петнадесет гласа.

Четвърто, да не продължава да разширява НАТО. Този военен алианс на свободни държави е призван да защити Западна Европа от сталинската заплаха, но се превръща в неоимпериалистически блок и „си присвоява правото да напада в името на демокрацията и на човешките права държави като Сърбия”. Бащите основатели на нашата държава сигурно ще се засрамят от подобни действия. Сърбите не нападат САЩ, не ги въвличат във военно съперничество. Припомняме им поведението на хитлеризма само защото отказват свобода на косовските сепаратисти!

Пето, трябва да изведат своите сухопътни войски от Европа и Азия и да преразгледат своите съглашения от времето на Студената война. Съюзниците, поспециално Южна Корея, да осигуряват сами териториалната си цялост. Великите империи изчезват по една причина – големи територии и войни, които не засягат националните им интереси. Най-добре е да изведем войските си от чужбина, да се откажем от идеологически, религиозни, етнически, исторически или териториални конфликти, които не засягат жизнените ни интереси.

Събитията от 11 септември 2001 г. са пряко следствие от интервенциозизма на САЩ в ислямския свят, чиято заплаха не е толкова голяма, че да оправдава нашата безцеремонна намеса. Ние сме република, а не империя! Затова е нужно да се върнем към външната политика, завещана от отците основатели, да не участваме в разприте на други страни – ние не се чувстваме в безопасност даже в собствения дом.

Джеймс Кърти пък се обявява в изследването „Националните интереси” срещу тезата на Хънтингтън за „бъдещия сблъсък на цивилизациите”. „Батарейте на Хънтингтън” са обърнати като сингапурските оръдия, не накъдето трябва. „Сблъсъкът на цивилизациите не е схватка между Запада и някои от останалите държави – пише Кърти. – Това е схватка между Запада и пост-Запада и то в западната цивилизация. Тя започва в мозъка на западната цивилизация, в средите на американските интелектуалци и се разпространява по цялото тяло”. Статистиката на аборти, разводи, спад на раждаемостта, непълни семейства, нарастване на самоубийствата, криминализиране на училищата, наркомания, педофилия, семейно насилие, тежки престъпления, извънбрачно съжителство и спад на образоваността показва кризата в културната революция, която ще загуби западната цивилизация.

Първо, нараства неodobрителното отношение към елита и за неговото отношение към традиционните ценности. Второ, неговата идеология се сблъсква със самите закони на човешката природа. Жените имат специфична социална роля, за която мъжете не са приспособени, независимо какво постановяват съдилищата. Това не преминава без катастрофални последици за семейството, обществото и държавата.

Можем да убеждаваме децата, че половите различия са главно умозрителни, че всички цивилизации, култури, религии и държави са равноправни. „Покажете ми човек – пише Кенет Миног – който искрено вярва в равноправието на културата и цивилизациите. Нима за последователите на пророка Мохамед християнството е равноправно с исляма религия!? Нима Кортес и Писаро, които покоряват ацтеките и инките, вярват в равноправието на цивилизациите!? Нима всички култури създават еднакво велики поезии, проза,

живопис, скулптура, музика и архитектура!?! Това са само втръснали ни разговори в музея за съвременно изкуство.

Наистина ли са равноправни нациите и държавите? Ако отговорът е да, защо бежанци от целия свят се стичат на Запад! Да, в европейската цивилизация равноправието е гарантирано със закон. Но представите на всеки за собствено достойнство и за човешко равноправие възниква не в Китай, Япония, Африка или Арабия, а на Запад”.

Да припомним отношението на римските християни към Римската империя. Те са верни на империята, но не и на езическата култура. С други думи, откъсват се от предишните обичаи и обреди и създават новата християнска култура в своите семейства и среда.

При децата ситуацията е по-сложна. В музиката, която слушат, в телевизионните филми, в книгите и списанията, които четат, тържествува хедонизмът. Затова е най-добре за родителите да им внушават нужните жизнени ценности и да се молят те да ги възплъщават в живота, за да не потънат в тресавището на масовата култура.

Човек може да се дистанцира от доминиращата култура, но от влиянието на политиката не може, а Западът се тресе от остра духовна криза! През 2001 г. в няколко студентски вестника се появяват провокационни заглавия: „Десет причини репарациите за робството да са расистка идея”. В материала, подписан от Дейвид Хоровиц, се твърди, че чернокожите са по-задължени на Америка, отколкото тя на тях. В Харвард и в Колумбийския университет редакторите отказват да публикуват текста. В университета Браун студентите разграбват първия тираж. Изводът: за няколко долара те предлагат различен поглед към ставащото и в тях става ясно кой в тази държава проявява истинска нетърпимост.

Монополното право върху началното и средното образование принадлежи на държавата. На училищните съвети на директорите и учителите да се предоставя правото да решават на какво и как да учат техните деца, какви учебници да използват, кои празници да отбелязват. А родителите имат главно правото да насочват средствата от данъците към образованието независимо дали те са държавни или частни, светски или религиозни. Кредитите обаче са за предпочитане пред даренията. Държавните училища могат да отразяват всички форми на обучение – за момчета, за момичета, смесено. В тях има поле за среща на религиозни и културни ценности на родители и ученици. Нека местното общество решава чрез демократично гласуване. В случая не съществува пълно съгласие, но е нужно да се ограничава монополът на държавата върху образованието.

Абсурдно е, според Жак Бързън, държавата „да съжалява за насилието и сексуалната разпуснатост сред младежта, а да не взема мерки срещу насилието и порнографията във филми и книги, в магазини и клубове, по телевизията и в Интернет, а и в песни на популярни музиканти. Смята се, че намесата нарушава свободата на словото... Ако приемем абсурда за норма, културата се обрича на упадък!”.

Нашите младежи са удивително невежи по история, което личи от тестовите. Това е опасно и за нацията, и за държавата. Може да се забранява религията в училище, но никой не забранява на децата да изучават история. Родителите и учителите трябва да воюват историята да се преподава през

дванадесетте години на обучение и всяка книга, по която тя се преподава, да разказва за достойни постижения на нашия народ. Това създава възможност нашите деца, „потопени в историята”, да израснат и като патриоти.

Президентът трябва да свика конференция и да покани някои специалисти, с които да обсъдят скандалните провали в обучението по история. Дверите към нашата история да се разтворят пред детето за целия му живот. Линкълн казва, че „митичните акорди на паметта” обединяват народа. Но запитайте англичанина, французина или поляка дали те ги обединяват с германеца или с руснака. Дали тези „митични акорди” по-често не разединяват, а не обединяват различните хора и народи.

Хората са готови да воюват за своето семейство, приятели, вяра, държава, свобода, а не за демокрация. Затова тя е незащитна срещу идеология, ориентирана към трансформиране на самата демокрация чрез нов елит, нова вяра и нов световен ред. Хитлер показва колко нищожна е съпротивата на демокрацията пред истинската заплаха.

Идеологията може да се изкорени само от превъзхождаща я сила. А с каква алтернатива на християнството разполага днешният Запад? Според Елиът „Политическата философия заимства много от етиката, а тя от религията, затова само чрез връщане към източника на тези истини ще се появи обществен организъм, който няма да игнорира непоклатимите закони на реалността”. Да чакаме ли да „се врежем в стената на реалността”? Може би е по-добре да не пречим на хората, които искат да върнат вярата в тази реалност.

ЛИТЕРАТУРА

- Byukenan 2008:** Byukenan, P. Domat, razdelen v sebe si... // *Filosofiya*, XVII, 1-2, s. 12-42 [Бюкенън, П. Домът, разделен в себе си... // *Философия*, XVII, 1-2, с. 12-42].
- Buchanan 2001:** Buchanan, P. J. *The Death of the West: How Dying Populations and Immigrant Invasions imperil Our Country and Civilization*. Dunne Books.